LIBRIS | We know books

Mari clasici ilustrați

Jerome K. Jerome

Trei într-o barcă

Traducere și adaptare de
Adrian Ciubotaru
Ilustrații de Dumitru Iazan

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

LIBRIS | We know books

de a fi. Jerome nu ascunde că nu-i prea plac eforturile fizice și e gata oricând să lase vâslitul în seama prietenilor săi. Harris e cam distrat și comite gafă după gafă spre revolta celorlalți. George e o fire contemplativă și nu se prea implică în muncile grele, dar e gata mereu să-și consilieze prietenii în ceea ce privește planurile de viitor. Navigând pe Tamisa, echipa se confruntă cu situații dramatice, care le pun uneori viața în pericol, ei înfruntă însă cu mult stoicism, dar și cu foarte mult umor, necazurile de care se ciocnesc. Grupa are drept companion și un câine poreclit Montmorency. Patrupedul participă la toate escapadele echipei, adăugând astfel, prin simpla sa prezență, o doză suplimentară de umor și voie bună, atenuând într-un fel nemulțumirile cauzate de incomoditățile călătoriei.

Multele lor debarcări și cercetarea împrejurimilor îi permit lui Jerome K. Jerome incursiuni savant-ironice în trecutul Angliei. Scriitorul reinterpretează în aceeași cheie umoristică, specifică întregului text, viețile și faptele unor personalități istorice legate de locurile vizitate.

Umorul nedisimulat, remarcile spirituale referitoare atât la tovarășii de navigație, precum și comentariile privind traiul cotidian și obiceiurile concetățenilor reprezintă sarea și piperul acestei cărți. Nu scapă de privirea ageră a prozatorului și de observațiile sale, uneori acide, nici inșii fără ocupație sau fanfaronii pe care îi întâlnesc în cale absolut întâmplător. Toate acestea la un loc alcătuiesc farmecul și atracția romanului ce a devenit în scurt timp, după prima editare a cărții, un bestseller internațional.

Cuprins

Jerome K. Jerome 5
Faceți cunoștință cu personajele 8

Capitolul 1 13
Capitolul 2 20
Capitolul 3 26
Capitolul 4 31
Capitolul 5 40
Capitolul 6 48
Capitolul 7 56
Capitolul 8 67
Capitolul 9 75
Capitolul 10 84
Capitolul 11 91
Capitolul 12 96
Capitolul 13 103
Capitolul 14 112
Capitolul 15 122
Capitolul 16 132
Capitolul 17 136
Capitolul 18 146
Capitolul 19 155

LIBRIS | We know books

Bătrânelul slujitor la cimitir

În speranța să-i cadă un chilipir, moșul insistă pe lângă Jerome ca acesta să viziteze rackle, cavourile și mormintele de pe lângă o biserică sătească. Trimis la plimbare, bătrânul nu se lasă, vizitatorul abia descotorosindu-se de el.

Cântărețul din cimpoi

E un tip fără talent, dar care se crede mare muzicant. Exercițiile sale irită vecinii și o exasperează pe gazda sa, doamna Poppets.

Falsul pescar de la han

Deși destul de înaintat în vârstă, acesta se laudă că dânsul a prins păstrăvul expus într-o vitrină de sticlă. Exemplarul piscicol e așa de mare, încât trezește admirația tuturor vizitatorilor cazați la han.

Alt fals pescar

Între timp, după plecarea primului „pescar", în birtul hanului intră un cărăuș. Văzând atenția cu care privesc peștele călătorii cu barca, acesta se laudă că el a prins namila acvatică.

Un alt mușteriu

În localul din han intră încă un bărbat, care minte și el de încheagă apele, afirmând ostentativ că anume el a pescuit monstrul din vitrină.

Hangiul pișicher

Auzind de la cei trei coechipieri falsele istorii despre prinderea păstrăvului, hangiul râde de balivernele precedenților și jură că el e cel care a prins faimosul pește expus acum în vitrină. O mișcare neatentă a lui George dă însă jos vitrina și peștele se sparge „în o mie de cioburi". Era o copie făcută din alabastru!

Capitolul 1

Eram patru: George, William Samuel Harris, eu și Montmorency. Ne aflam cu toții la mine acasă și discutam despre halul fără de hal în care ajunsesem: pe Harris îl lua cu amețeli, George nu se simțea nici el mai bine, pe când eu sufeream la sigur de o boală la ficat. Cum mi-am dat seama? Simplu: văzusem deunăzi o reclamă la niște doctorii hepatice unde erau descrise toate simptomele mele!

Și mai ciudat este că, de fiecare dată când aflu ceva despre o boală oarecare, depistez îndată la mine toate semnele ei. Mergând într-o zi la bibliotecă și descoperind acolo un dicționar medical, am citit toate articolele despre maladii în ordine alfabetică și am constatat că aveam și febră tifoidă, și coree, și anemie, și difterie, dar și holeră în forma ei cea mai gravă. Singurul beteșug de care nu sufeream era artrita.

Atunci chiar m-am simțit discriminat: eram afectat de toate bolile cunoscute de medici, în afară de artrită! Dar am trecut și peste neplăcerea aceasta, hotărând că ar fi bine să dau dovadă de simțul măsurii și să încerc să trăiesc, de acum înainte, fără artrită. Pe de altă parte, cât mai aveam oare de trăit, la cât de nesănătos eram? Mi-am luat pulsul și, la început, nici nu l-am

LIBRIS books

simțit! Mi-au trebuit minute bune ca să-mi găsesc inima în piept și să constat că aceasta încă mai bate. Apoi, mi-am scos limba din gură și am scrutat-o în oglindă: era roșie, semn clar de scarlatină.

Atunci am realizat că trebuia să-i fac o vizită doctorului meu – un amic, de când lumea, care nu mă taxa niciodată. La întrebarea ce am, i-am răspuns că mi-e mai ușor să-i zic ce nu am, și anume, artrită. Apoi, i-am povestit cum îmi depistasem puzderia de maladii. Prietenul meu m-a ascultat cu atenție și mi-a întins o rețetă. Am ieșit de la el fără s-o citesc, căci trebuia să merg neîntârziat la farmacie. Când am întins rețeta spițerului, acela a ridicat din sprâncene:

– Nu vindem așa ceva.

– Păi, cum, sunteți farmacie și nu aveți leacuri?

– Din astea, nu! a rostit el și mi-a dat rețeta, ca s-o citesc și eu.

Pe foaie scria așa: „1/2 kile de biftec. 1/2 litri de bere, o dată la 6 ore. 1 plimbare de 10 kilometri în fiecare dimineață. 1 somn de la 23.00 în fiecare seară. Și nu mă mai bate la cap cu boli pe care nu le ai!"

Nu am obiceiul de a ignora sfaturile doctorilor: am urmat cu strictețe tratamentul prescris și, datorită lui, sunt în viață și azi. Totuși, în dimineața aceea am revenit la temerile legate de ficat, întrucât reclama pomenea un simptom pe care îl manifestam în chipul cel mai evident cu putință: „Lipsa totală de apetit pentru orice gen de activități". Un simptom de care sufăr nu

de azi, de ieri, ci cam dintotdeauna. Pe vremea când eram copil, cei din jur explicau apatia mea printr-o elementară trândăvie, dar ce știau ei? Pe atunci, știința medicală nu era atât de avansată ca în zilele noastre. Dacă ar fi știut rudele mele că lipsa totală de chef pentru activitate se datora unei afecțiuni teribile la ficat, nu-mi dădeau atâtea ghionturi și scatoalce la ceafă ca să mă urnească din loc. E drept că unele palme mai zdravene aveau un efect benefic asupra ficatului meu, întrucât săream imediat în picioare, îndeplinind cu tragere de inimă toate sarcinile.

După ce am discutat cu George și cu Harris despre suferințele noastre, primul dintre ei chiar a organizat un mic spectacol pe covorașul de lângă șemineu, arătându-ne cum se frământă el în timpul nopții. De fapt, George nu are nimic: spre deosebire de mine, el este un bolnav închipuit.

Între timp, menajera noastră, doamna Poppets, a bătut la ușă și ne-a întrebat dacă nu dorim să îmbucăm ceva. „De ce nu?" ne-am zis noi atunci. O masă bună luată la timp poate avea, uneori, un impact miraculos asupra sănătății. După ce am pus la inimă o fripturică cu ceapă și o ditai plăcintă cu rubarbă – de brânză nici nu m-am putut atinge, atât de slăbit mă simțeam! –, ne-am reumplut paharele cu vin și ne-am reaprins pipele, căci trebuia să dezbatem problema până la capăt și să aflăm care era cauza tuturor relelor de care sufeream. În cele din urmă, am stabilit că de vină era

LIBRIS

supraoboseala și că aveam urgent nevoie de odihnă. Nervii, depresia cronică, surmenajul, toate solicitau o schimbare radicală de atmosferă. Era nevoie de un loc retras, departe de larma orașului, cu alte cuvinte, de o ambianță tradițională, scăldată în atmosfera romantică a vremurilor de altădată. Acolo ne-am fi plimbat alene, nestingheriți de agitația veacului nostru zbuciumat, și ne-am fi refăcut pe deplin echilibrul sufletesc.

Dar Harris s-a opus, căci el nu agrea ideea de a se culca în fiecare seară la ora opt și de a nu primi cu poșta de dimineață ziarul lui preferat din capitală. De aceea, pentru el, soluția cea mai bună era o excursie pe mare. Pentru mine însă nu era o variantă bună, căci pe mare începi să te simți bine exact în momentul în care trebuie să revii pe uscat.

Cumnatul meu era s-o pățească. Într-o zi, el și-a luat bilet dus-întors pe un vas care călătorea de la Londra la Liverpool. Dar de îndată ce s-a pomenit în largul mării, a înțeles că a comis o greșeală și abia aștepta să debarce în portul de destinație. La Liverpool, cumnatul meu a coborât printre primii, vânzându-și biletul întors unui tânăr bolnav de gălbinare care, în momentul acela, arăta mai bine ca el și care zicea că are nevoie de aer curat și de mișcare (ciudați mai sunt unii... bolnavi!). Apoi, cumnatul a revenit acasă cu trenul, căci ce putea fi mai benefic pentru sănătate decât o călătorie în compartimentul închis al unui vagon? Iar un alt pri-

LIBRIS Weltbild books

eten a făcut o indigestie de la niște căpșuni cu cremă în timpul unei croaziere. Oferta era aproape imposibil de refuzat și el a optat pentru acest desert magnific chiar din prima zi. Și rău a făcut, căci până la sfârșitul călătoriei aparatul lui digestiv a acceptat doar pesmeți înmuiați în sifon.

Eu nu mă temeam de răul de mare, dar mă îngrijoraseră vorbele lui George. Când puneam la cale vreo aventură, el începea s-o facă pe medicul – și cum să n-o facă, dacă avea un văr student la medicină? Așadar, George era încredințat că nu el, ci tocmai eu și cu Harris vom face musai o criză pe vas. Siguranța și mai ales autoritatea medicală a lui George mă cam puneau pe gânduri și eram pe punctul de a respinge în totalitate ideea.

Pe de altă parte, mi-am dat seama că nici nu aveam de cine să întreb cum anume se produce un rău de mare, întrucât, pe uscat, nimeni nu suferă de așa ceva, iar cei care au călătorit cu vaporul povestesc, de fiecare dată, același lucru: cât de minunat se simțiseră ei pe puntea vasului, cu fețele pârlite de soare și înăsprite de vânt. Când îi prinzi însă cu mâța-n sac, îți răspund imperturbabil că li se făcuse greață de la murăturile mâncate în ajun, în niciun caz de la legănatul pe valuri!

Soluția de compromis a fost propusă tot de amicul George: „Să ne plimbăm atunci cu barca pe Tamisa!", a zis el și noi am căzut de acord. „Schimbarea de de-

cor, aerul curat, mișcarea ne vor reda neîndoios pofta de mâncare și ne vor reface somnul", am zis eu. Harris era, în principiu, de acord cu mine, dar părea să ezite: el nu înțelegea cum ar putea George, de exemplu, să doarmă și mai bine ca de obicei, căci și așa doarme atât de mult, încât uneori îți vine să crezi că a murit în somn.

Totuși, faptul acesta nu l-a făcut pe Harris să renunțe la idee. Ajunși aici, urma să-l convingem și pe Montmorency, care nu a fost nicicând un mare fan al Tamisei. Trebuie să știți că Montmorency e un foxterier autentic, adică un cățel care nu se lasă învins cu ușurință de argumente raționale. Din privirile lui, am priceput că nu vedea rostul unei călătorii cu barca pe râu. Dimpotrivă, aceasta l-ar fi plictisit enorm, căci nu putea nici să fumeze o pipă cu noi, nici să pună pe goană vreun șobolan. Pe de altă parte, exista mereu riscul că noi o să ne plictisim și mai tare decât el, organizându-i o scăldătoare exact în momentul când somnul avea să-i fie mai dulce. Știa el distracțiile noastre, că nu era chiar un novice!

Până la urmă, a învins democrația: cu trei voturi pro și unul contra, propunerea lui George a fost acceptată.